

τράπεζαν' και ἦλθον νά καθίσω πλησίον τοῦ πατρός μου, ἀκριβῶς πλησίον αὐτοῦ. Ὁ πτωχὸς εἶχεν ἀφήσει τὸ βιβλίον του και ἔπαιζε με τὴν μικράν. . . Ἐβλεπον τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ πρόσωπον, κατὰ τὸ ἡμισυ φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς λυχνίας, ἐμψυχούμενον και μειδιῶν κατὰ στιγμάς, και ἐδίσταζον νά τῷ εἶπω : «ὦ! ὄχι! μὴ γελάτε, σὰς παρακαλῶ. . .»

Ἐνῶ τοσοῦτον περιλλύπως ἐθεώρουν αὐτὸν, ὁ πατήρ μου ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. . . Τὰ βλέμματά μας συννητήθησαν' δὲν γνωρίζω τί εἶδεν εἰς τὸ ἔδικόν μου, ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω ὅτι τὸ πρόσωπον ἀποσυνετέθη αἴφνης, ἰσχυρὰ κραυγὴ ἐξῆλθε τοῦ στήθους του και μετὰ σπαραξικαρδίου φωνῆς μοι εἶπεν : «Ἀπέθανε; δὲν ἔχει οὕτω;» Ἐπεσον στενάζων εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐκλαύσαμεν τοιουτοτρόπως ἐπὶ πολὺ, ἐνῶ πλησίον ἡμῶν ἡ μικρὰ ἔπαιζε με τὸ τηλεγράφημα, τὸ τρομερὸν θανάσιμον τηλεγράφημα, ἀφορμὴν ὄλων τῶν δακρῶν μας! . . .

Παρήλθε πολὺς χρόνος ἔκτοτε. . . Φεῦ! πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἀνεπαύθη ἐν τῷ φοικτῷ κοιμητηρίῳ τῆς Ναρβόννης ὁ πτωχὸς ἀββάς, ὃν τόσο εἶχον ἀγαπήσει. Λοιπὸν! τὸ πιστεύετε; και σήμεραν ἀκόμη ὄταν λαμβάνω τηλεγράφημα, ποτὲ δὲν τὸ ἀνοίγω, χωρὶς νά τρέμω ἀπὸ φρικίαςιν. . . Νομίζω πάντοτε ὅτι θέλω ἀναγνώσει, ὅτι ἀπέθανε και ὅτι πρέπει νά δεώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ!

[Alfonse Daudet].

Ἐκ παλαιῶν τινος βιβλίου, περιέχοντος πλεῖστα ἀνούσια ποιήματα τῶν πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν διακεκριμένων ἐν τῇ Φαναρίῳ ποιητῶν, ἀπεσπάσαμεν τοὺς ἐπομένους στίχους. Δημιουργοὺς δὲ αὐτοὺς ὅπως Ἰωάννη οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν πόσον βαθέως εἶχεν εἰσχωρήσει ἡ τουρκικὴ γλῶσσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν, κρίνομεν ἀναγκασιὸν νά σημειώσωμεν, ὅτι τὰ παρατιθέμενα ποιήματα εἶνε τὰ ἥττον ἀηδῆ ἢ ἄλλον οἱ μαργαρίται τῆς συλλογῆς! Ἐν τούτοις τὰ ἀηδῆ ταῦτα ποιήματα ἤρρεσκον τότε, ἀπεστηθίζοντο, ἐτραγωδοῦντο, ἀντεγράφοντο! οἱ δὲ ποιηταὶ αὐτῶν ἀντημεῖοντο, ἐπευφημοῦντο, ἦταν περιζήτητοι! πόσα βύδια χεῖλη δὲν τοὺς ἐμεϊδιάζαν; πόσοι ὤσατο ὀφθαλμοὶ δὲν τοὺς ἐκρυφαίρεισαν; διότι πάσα ἐποχὴ ἔχει τὰ θέλγητρά της, τὸ πνεῦμά της, τοὺς ἐποποιούς της.

Σ. τ. Δ.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Κάλφογλου.

Ἄποια πέτρα κη-ἂν σηκώσω
πρέπει νά τὸ μετανοιώσω

γιατὶ βρῖσκω νέτο σκέτο
τῆς ψυχῆς μου τὸ σεκρέτο. . .

Ἄπο λόγου μου ταραίζει,
και Ἄ μ' ἂ ν ὄλο φωνάζει:

Κη-ἂπ' τοὺς ἄλλους κάμνει χάζι,
μήτε κἂν τοὺς κάμνει νάζι.

Ἄπο ἔλθη εἰς ἐμένα,
δείχνει ἤθη κκιωμένα,
και ἀγύρ-μπασλῆκι κάμει,
και σοχπέτι με τὸ δράμι κτλ.

Τῆς Δόμνας Κατήνκως.

Σφαῖρα, τάχα δὲν γυρίζεις και σ' ἐμένα μιά φορά,
νά χαρίσης, ἀντὶ πάθη, εὐτυχίαν και χαρά;

Φθάνει, φθάνει, εὐσπλαγγνίαν, δεῖς μιά μεταβολή,
γιατὶ ἡ ὀργή σου τούτη σοῦρῆσε παρὰ πολὺ.

Κάμει πλέον μερχαμέτι, μὴν ἀφήσης τὸ κορμί
νά ποθᾶν εἰς τὰ πάθη' μὴ τὸ κάμης, σφαῖρα, μὴ.

Τοῦ Ἰακουμάκη Λαμπαδαρίου.

Νά που πλεῖα ἀποφασίζω
ἔς τὸ ἐξῆς νά ἐγλενδίζω,
ν' ἀφεθῶ ἀπὸ τὰ δέρτια,
νά πηγαίνω σὲ σοχπέτια,
και συχνά νά σεργιανίζω,
σὲ μετζλήσια νά γυρίζω,
σ' ἐφοκαῖς, σὲ πρασιναδάεις,
σὲ μπαχτσέδες, σὲ ζιμπάδες·
κη-ἴπου σάξια ταιρειασμένα,
εἰς τὴν μέσην νά κ' ἐμένα,
με τραγούδια οὐδισμένα,
σὲ μακάμι ἀρμοσμένα.

Και τὰ μαῦρα πλεῖα ἴα βγάλω,
ἀνοικτόκαρδα ἴα βάλω,
και στογάζομαι και ἄλλο,
νά πηγαίνω και ἔς τὸ μπάλω,
γιαῖνα δώτη πλεῖα ὁ νοῦς μου
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λογιμοὺς μου·
νά ἐλθῆ ἔς τὴν πρώτη στάσι,
διὰ τῶν ἐχθρῶν τῆ σκάσι κτλ.

Τῆς Δουδοῦς Ἰψηλάντη (1778).

Ποῦ κορρῆσπονδέντσα τώρα;
μάλιστα σ' αὐτὴν τῇ χώρα;

Μόνον ἕνα γιδλ-γχετσένι,
και αὐτὸ περνᾷ πηγαίνει.

Ἐπληξα, ἀμᾶν πλεῖα ἔφτος
ἀπ' τὰ δέρτια αὐτὸ τὸ ἔτος! κτλ.

Και. . . τέλος πάντων :

Γκιουλλέρ ἀτσιλῦ γκιμπι, μπουμπουὶλ οδγιουγιά καλμῖς·

Τρέχω τὸ βωτόν, μὲ λέγει: ἔφτο δὲν λαλοῦμ' ἐμεῖς·

Νίτσουν, ἔτι μουργίν μελῆκ, νίτσουν σοιλεμῆξ ὀλοδούν;

Κακκικᾶτ, ὅσοι βαστοῦνε, λέγει ὅτ' ἔτσι καταντοῦν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Θέλων νά κολακεύσης τινά, ἂν δὲν ἔχης νά προσφέρῃς αὐτῷ χρυσοῦν νόμισμα, πρόσφερε αὐτῷ μετὰ θάρρους και χαλκοῦν' εἰς τὸ ἐμπόριον τοῦτο εἶνε δεκτὸν πᾶν εἶδος νομίσματος, και αὐτὰ ἀκόμη τὰ κίβδηλα.

* * * Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ὧν τὰ μικρὰ προτερήματα εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύουσιν ἢ εἰς τὸ νά καθιστῶσι καταφανέστερα τὰ μεγάλα αὐτῶν ἐλαττώματα.

ΟΙΚΟΝΟΜΕΩ-Ω

Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ θαυματουργὸς χώρα, ἐνθα τὰ πάντα οἰκονομοῦνται. Ποσάκις τῆς ἡμέρας δὲν ἀντηχεῖ περίξ ἡμῶν ὁ μικρὸς οὗτος διάλογος;

— Λοιπὸν τὰ οἰκονόμησες;

— Ναι, ὄχι ὅμως καθὼς ἤθελα, ἀλλ' ἔγινε πάντα κᾶποια οἰκονομία.

— Αἶ, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα οἰκονομήθη. . . ἔχει πάλι ὁ Θεός. . .

Τὸ οἰκονομέω-ω, ἀσυναίρετον ἢ συνηρημένον, εἶναι λέξις καθαρῶς νεο-ελληνικὴ. Και ναὶ μὲν ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, εἶναι ὅμως ἀνάστημα και θρέμμα τῆς νεωτέρας. Παρ' ἡμῖν ἀνεπτύχθη και ἐκτῆσατο τὴν πλουσίαν ἐκείνην προῖκα, ἥτις ὀσημέραι βαίνει αὐξοῦσα και πληθυνομένη. Παρὰ τῶν πτωχῶν γονέων ἔσχε ὡς μόνην κληρονομίαν τὸ: οἶκον νέμω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας, νοημοσύνης και δραστηριότητος ἐπολυπλασίασε τὸ τάλατον και ἐπέξέ-